

Arrest

nr. 203 874 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. OPSOMMER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2018.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MAROY, loco advocaat J. OPSOMMER, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er kan – zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen – verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel volgens verweerder werd gegeven

op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag [...]”*. Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient dan ook te worden onderzocht. Waar verweerder stelt dat verzoeker geen schending aantoonst van artikel 8 van het EVRM, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad, zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

1.2. Ter terechtzitting werpt de verzoekende partij op dat haar op 26 oktober 2017 een attest van immatriculatie werd afgeleverd waarbij zij verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de afgifte van een, weze het tijdelijke en precaire, verblijfstitel onverenigbaar is met het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens haar moet deze verwijderingsmaatregel dan ook worden beschouwd als impliciet ingetrokken. De Raad merkt op dat deze cassatierechtspraak niet kan worden toegepast op situaties zoals de thans voorliggende die vallen onder het materieel en temporeel toepassingsgebied van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet en waardoor enkel de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk wordt opgeschort door de afgifte van het attest van immatriculatie. Het bevel om het grondgebied te verlaten blijft derhalve overeind en het beroep dient derhalve te worden onderzocht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het enig middel van zijn verzoekschrift aan: *“Schending van de grondrechten op eerbiediging van het familie- en gezinsleven, het privéleven en de eenheid van gezin zoals vervat in de artikelen 8 EVRM, artikel 22 GW juncto 191 Grondwet, in samenhang met een schending van de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het fair-playbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.”*

2.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 6 februari 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 23 februari 2018 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 april 2018 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. [...] De verzoekende partij stelt verder nog te willen volharden in de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, daar de verwerende partij ervan op de hoogte was dat zij bezig was haar wettelijke samenwoning te doen registreren, maar zij deze registratie – die omwille van de vakantieperiode vrij traag is verlopen – niet heeft afgewacht alvorens de bestreden beslissing te nemen. De voorzitter wijst erop dat omtrent de aangevoerde schendingen werd gemotiveerd in de beschikking en deelt nog mee dat de verwerende partij de Raad ervan in kennis heeft gesteld dat de verblijfsprocedure, op grond waarvan het attest van immatriculatie werd afgeleverd, op 26*

maart 2018 is beëindigd met een beslissing tot weigering van verblijf. De verwerende partij bevestigt dit laatste, waarop de verzoekende partij stelt dat de beslissing van 26 maart 2018 haar nog niet werd betekend. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking."

2.5. Het betoog van verzoeker ter terechtzitting ter ondersteuning van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, waarvan hij stelt hierin te willen volharden, werd reeds beantwoord in de beschikking van 6 februari 2018. Hierin werd namelijk op dit punt gesteld, *"Waar verzoeker nog aangeeft dat de procedure tot registratie van de wettelijke samenwoning nog hangende is en dat verweerder, door hem "snel snel" een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, de wetgeving op volstrekt laakbare en onfaire manier toepast, wijst de Raad erop dat dit betoog niet kan worden gevolgd. Verzoeker beticht verweerder ervan het verblijfsrechtelijk voordeel dat verzoeker uit de wettelijke samenwoning kan putten te willen vermijden, doch maakt deze beschuldiging aan het adres van verweerder niet hard. Nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder vanuit dergelijke invalshoek heeft gehandeld. In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan waartoe hij werd gemachtigd door zijn visum - wat verzoeker ook niet betwist - en wordt een afweging gemaakt van verzoekers gezinsleven. Zoals hierboven reeds gesteld, lijkt niet te zijn aangetoond dat in casu een schending van het recht op een gezinsleven voorligt. Het enkele gegeven dat verzoekers wettelijke samenwoning - die op heden nog niet is geregistreerd - in de toekomst mogelijks een recht op verblijf zou openen, impliceert niet dat verweerder op heden geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen treffen ten aanzien van verzoeker. Hierbij wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat geenszins blijkt dat "verzoeker binnenkort over een verblijfsrecht zal kunnen beschikken ingevolge zijn wettelijke samenwoning". Er blijkt niet dat verzoeker thans reeds een verblijfsaanvraag als familielid van een Belg zou hebben ingediend, noch dat hij aan elk van de gestelde verblijfsvoorwaarden dienaangaande zou voldoen."* Door opnieuw te beklemtonen dat de verwerende partij de registratie van de wettelijke samenwoning niet heeft afgewacht brengt verzoeker de beschikking niet aan het wankelen. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien uit de aanvullende informatie van de verwerende partij blijkt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging op grond van zijn wettelijke samenwoning werd geweigerd op 26 maart 2018 door de afgifte van een bijlage 20.

2.6. Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in deze beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA